

[Jens Thomsen.]

Brændselshjælp. Men der er den store Forskel, at dengang betalte alle Skatteyderne den meningsløse Udgift, men nu skal Landbruget betale hele Udgiften....

Formanden: Jeg gør Taleren opmærksom paa, at han nu er et Stykke for langt borte fra de Sager, der foreligger til Behandling her; det er de kommunale Skatter, det drejer sig om.

Jens Thomsen: Ja, men naar Sociallovene skal løse deres Opgaver, maa de jo medføre disse Udgifter, som her er lagt over paa Landbruget. Med Hensyn til Kreaturpriserne gaar det ligesaa, idet man der tager forlods 3 Mill. Kr. af Slagteafgiften, og det er Penge, som vi mener burde overføres til nærværende Lovforslag. Og disse 3 Mill. Kr. er kun Smaapenge i Sammenligning med de Byrder, man paalægger Landbruget ved at holde Priserne nede paa de urimeligt smaa Priser, der findes i Øjeblikket. Vi vil i hvert Fald henstille, at alle den Slags sociale Udgifter samles og overføres til de nærværende sociale Love, og hvis man er villig til at gøre det, vil jeg i hvert Fald tilsige mit Partis Støtte til den retfærdige Udligning, der derigennem vil finde Sted.

Gregersen: Vi anerkender de Betragtninger, Indenrigsministeren fremsatte i sin Forelæggelsestale om Udviklingen her i Landet i de sidste 100—150 Aar. Ingen vil nægte, at der er sket en stor Forskydning i Befolkningstallet og inden for Erhvervslevet, og at denne ogsaa maa komme til at give sig Udtryk i den offentlige Økonomi. Men jeg vil gerne have sagt straks, at naar Skatteproblemet og Udligningsproblemet er blevet brændende for Skatteyderne, skyldes det dog ikke saa meget disse Forskydninger, som det umaadelige Skattebehov, det offentlige gennem et uhyrligt Omfang af Stats- og Kommuneopgaver er draget ud i. Naar det offentlige nu i Løbet af godt en Snes Aar har sat sine Udgifter op med 600—700 Mill. Kr. aarlig, fra 170 Mill. Kr. i 1913 til ca. 800 Mill. Kr. nu, maa Skattestrykket blive saa tungt, at de haardst ramte Dele af Befolkningen maa søge efter Udveje til at frigøre sig, og det er naturligt, at de kræver, at de Dele af Befolkningen, der endnu ikke er ramt saa haardt, ogsaa skal tage deres Del af Byrderne, altsaa at man kræver, at andre skal have lige saa meget at slæbe paa og ikke skal slippe billigere.

Kravet om Udligning er for saa vidt et naturligt Krav, presset frem af et voldsomt Skattetryk, og vi ser paa Regeringens Forslag som det, det er, et Forsøg paa at imødekomme dette Krav. Men den Del af Befolkningen, der venter Lettelse gennem Forslaget, maa blot ikke gaa hen og overvurdere Betydningen af den foreslaaede Lovgivning, ikke engang i det Tilfælde at Regeringen skulde faa gennemført alt det, den har krævet her.

Der er mange oplysende Tal i Bemærkningerne og de Tabeller, der ledsager Forslaget, men hvis man vil se paa, hvad det betyder udligningsmæssigt, er det egentlig kun det Par Tal, Indenrigsministeren nævnte i sin Forelæggelsestale, som betyder noget. Ministeren siger selv, at den Forskydning, der kan paapeges, udgør 10 Mill. Kr., men at der dog sandsynligvis, naar alt bliver taget i Betragtning, vil blive en Ompostering paa i alt 20 Mill. Kr., men man vil nok indrømme mig, at selv om man kan være tilbøjelig til at vurdere en Omflytning af 20. Mill. Kr. højt, er 20 Mill. Kr. dog et meget ringe Beløb maalt med det offentlige aarlige Forbrug paa godt og vel 800 Mill. Kr., og der er derfor al mulig Grund til paa Forhaand at advare Befolkningen mod overdreven Optimisme i Anledning af dette Forslag fra Regeringen. Selv om vi altsaa ingenlunde underkender Bestræbelser, der gaar i Retning af mere Retfærdighed i Fordelingen af Skattebyrderne, maa vi dog sige, at det vilde have været værdifuldere, om de Overvejelser, som Skattestrykket efterhaanden har gjort nødvendige for Ministeriet, ikke blot var blevet Overvejelser af en ændret Fordeling, men tillige Overvejelser af en betydelig Nedsættelse ved en omfattende Likvidation af det offentliges Foretagsomhed.

Mig forekommer det, at de Grunde, der har tilskyndet Ministeriet til Fremsættelsen af et Lovforslag til Lempelse af Byrderne for dem, der praktisk talt ikke kan bære dem, mere burde have tilskyndet Ministeriet til for det første at tage Ferie der, hvor man anstrænger sig for at finde nye Kar at øse Penge ud i — jfr. i den nyere Tid Amerikaliniens, man kan ogsaa se paa den nye Normeringslov med Opretelse af 400 nye Embeder, hvoraf 100 alene i Ministerierne —, og for det andet til rationelt at fjerne Udgifter, som ikke vedkommer det offentlige, ikke vedkommer Fællesskabet, men der er, som bekendt, ikke Udsigt til Enighed mellem Retsforbundet og Regeringspartierne om Betimegheden af det offentliges ødsle Forbrug